

Suklaaseuran joulu

 Carole
Matthews

*Suklaaseuran
joulu*

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

DOCENDO

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Matthews: *The Chocolate Lovers' Christmas*

First published in Great Britain in 2015 by Headline Review

© Carole Matthews, 2015

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.docendo.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-052-0

Painettu EU:ssa

Hyvää joulua kaikille!

Kiitos, että valitsit tämän kirjan joululuettavaksesi. Tämä on 27. romaanini (iik!), ja siinä palaamme jälleen ihastuttavien Suklaaseuran naisten pariin.

Kaksi viimeisintä romaaniani, jossa nämä naiset esiintyvät, ovat *Suklaaseuran naiset* ja *Suklaaseuran kieltäytykset*, ja ne ovat osoittautuneet lukijoideni suosikeiksi niin kotimaassani kuin ympäri maailman. Vaikuttaa siltä, että rakkaus suklaaseen yhdistää meitä naisia! Ja tietenkin romanttiset tarinat.

Kirjailijan näkökulmasta jotkut henkilöhahmot eivät haihdu koskaan. Joka kerta, kun saan valmiiksi Suklaaseura-sarjan kirjan, ajattelen että se on sarjan viimeinen, mutta seuran naiset jankuttavat minulle, että heillä on vielä paljon sanottavaa. Heidän ystävyysuhteensa kestävät jopa kirjan sivujen ulkopuolella. Siksi minusta olikin niin ihanaa saada kirjoittaa tämä kirja ja paneutua jälleen heidän maailmaansa.

Jos et ole lukenut sarjan muita osia, toivon sinun nauttivan näihin naisiin tutustumisesta. Ja jos olet lukenut

kirjat ja pitänyt niistä, toivon sinun nauttivan paluusta vanhojen ystävien pariin.

Pidä vain huoli, että varaat itsellesi suklaaherkkuja, kun luet näitä kirjoja, ja joulun aikaanhan valinnanvaraa riittää!

Toivon sinulle rakkauden, onnellisuuden ja suuren konvehtirasian täyttämää joulua.

Carole 😊 xx

Karen Phillipsille – ihanalle ystävälleni ja
kunnianarvoisalle media-alan markkinointijohtajalle.

Olet hauska, pippurinen, välittävä
ja ylenpalttisen ystävällinen.

Nautin retkistä kanssasi, vaikka ne olisivatkin täynnä
läheltä piti -tilanteita.

Mikä on pahinta, mitä voisi tapahtua?

Ensimmäinen luku

On tunnettu tosiasia, että jos murtaa suklaan ulospäin, kaikki kalorit haihtuvat. Mahtavaa. Testaan teoriaani ja napsautan ison palasen 70-prosenttista Madagaskarin suklaata, jotta päiväni lähtee kunnolla käyntiin. Hmm. Minusta todellakin tuntuu jo siltä, että kaloreita on vähemmän. Työnnän suklaan suuhuni ja nautin vahvan, tumman suklaan kielelleni synnyttämästä paratiisista. Minä, Lucy Lombard, julkisesti suklaa-addiktiksi tunnustautunut Suklaataivaan johtaja, huokaisen tyytyväisenä.

Joulu lähestyy, ja koska olen aloittanut aamuni järjetömän aikaisin, Suklaataivas on nyt koristeltu hienoimpaan juhla-asuunsa. Suunnittelijana toimin minä, ja täysin eBayn alennuslaareista peräisin olevilla koristeilla olen tähdännyt hyvään makuun joulupukin pajan sijaan. Uskoakseni olen onnistunut tavoitteessani. Nyt vilkas kahvila ja kaikkea suklaista tarjoava myymälä on puettu hillittyyn hopean, valkoisen, suklaanruskean ja Dairy Milk -purppuraisen väriteeman ympärille. Täydellistä.

Väreiltään yhteensopivat joulupallot heilahtelevat houkuttelevasti seinälampuista, ja tiskin takana seinällä välkkyvät sievät valoketjut. Olen vaihtanut nahkasohvillamme tavallisesti käytetyt samettityynyvät valkoisiin

huopatyynyihin, joita koristavat kimaltelevat paljettilumihiutaleet. Tyylikästä. Etuoven molemmilla puolilla on kauniit, korkeat joulukuuset, jotka on myös koristeltu juhlavaan väriteemaani sopivasti. Ovessa on myös joulu-palloista tehty sepele – jonka ostin kaupasta enkä askarrellut omin kätösin. Se on kenties hillitympi väripaletiltään kuin koristeiden määrän suhteen, mikä saattaa jo lähennellä kohtuutonta.

On melkein aika avata ovet, joten lakkaan hipelöimästä joulukoristeita ja asetun tiskin taakse. Tarkistan edessäni olevan tiskin ja viilaan vielä hiukan kotitekoisten brownieiden, suurien suklaahippukeksien ja lukuisten suussa sulavien, suklaaganachella yhteen liimattujen macaronien paikkoja. Voin ylpeänä kertoa, että olen lisännyt valikoimaan uusia tuotteita otettuani Suklaataivaan huomiini – olen lisännyt erilaisia kakkuja Suklaataivaan omistajien Cliven ja Tristanin suosiman laajan suklaavalikoiman joukkoon – ja ne kaikki viedään käsistä. Kakku on nyt seksikästä, vai mitä? Ja suklaakakku on tietenkin kaikkein parasta. En usko kerskailevani, jos väitän, että tummasta suklaasta tehty ja pistaasein maustettu rocky road on jo maanlaajuinen legenda. No, ainakin Pohjois-Lontoossa. Touhotan syntisen suklaakakun parissa ja käännän sen niin, että se näyttää parhaan puolensa maailmalle. Luotuaani vielä omistavan vilkaisun herkkuihini lähden kahvilan ovelle, käännän Avoinna-kyltin esiin ja odotan päivän alkavan.

Olen johtanut Suklaataivasta pian yhdeksän kuukautta, ja on kohtuullista sanoa, että olen täysin uupunut. Vaikka olen ripustanut innoissani joulukoristeita, tänään silmissäni on unihiekkaa unen puutteen vuoksi, sillä sen lisäksi, että olen aloittanut työt aikaisin, valvoin yöllä yrittäessäni pysyä ajan tasalla paperitöissä. Kuka olisi arvannut, että niitä on niin valtavasti? Niitä on loputtomasti

– myynnin kirjaamista, tilausten tarkistamista, raaka-aineiden tilaamista, veroilmoitusten tekemistä. Taulukkolaskenta on minulle tutumpaa kuin uskoin sen koskaan olevan. Aiempi kokemukseni suklaasta perustui täysin sen syömiseen eikä sen hallinnoimiseen. Kun olin vielä pelkkä Suklaataivaan asiakas – vaikkakin yksi kaikkein uskollisimmista – en tiennyt, kuinka paljon työtä tarvitaan pelkästään siihen, että upeat suklaaherkut saadaan tarjolle tiskille. Työtä vaaditaan paljon. *Paljon.*

Visiooni tämän firman johtamisesta – ihanteellisesta liiketoiminnasta – kuului se, että seisaisin rennosti nauttimassa suklaatuotteita Nigella Lawsonin tapaan suu omahyväisesti mutrussa, valvoisin uutta valtakuntaani lempeällä otteella ja samalla säilyttäisin aiemman vaatekokoni 38/40 pelkän positiivisen ajattelun voimalla lannistavan ja aikaa vievän kuntoilun sijaan. Turha toivo.

Paluu todellisuuteen. Juoksen edestakaisin aamusta iltaan, ja vyötärönauhani kiristyy kiristymistään. Ja minä tiedän, etten ole raskaana, sillä rehellisesti sanoen en edes muista, milloin viimeksi Aiden ”Pihka” Holby – elämäni suuri rakkaus – ja minä olemme nauttineet yhdessä aistillisista iloista. Se johtuu siitä, että minä kaadun sänkyyn joka ilta totaalisen uupuneena ja alan kuorsata noin kolmessa sekunnissa. Aiden on hyvinkin saattanut harrastaa seksiä minun kanssani, mutta jos hän on niin tehnyt, minä en ole sitä edes huomannut.

En myöskään nautiskele raukeana suklaitani kuten olin kuvitellut. Ei, minä syön niitä aamulla, keskipäivällä ja illalla, koska minulla ei ole aikaa eikä intoa valmistaa itselleni muuta ruokaa. Joku voisi todeta, ettei tilanne ole muuttunut miksikään.

Kenties kilpirauhaseni ei toimi kunnolla. Se on mahdollista. Olen yli kolmenkymmenen ja *Se ikä* alkaa lähestyä. Naisen keho alkaa tunnetusti elää omaa elämäänsä, kun

lähestymme keski-ikää. Lantiollemme, vatsallemme ja takapuoleemme kertyy rasvaa siltä varalta, että olisimme vaarassa nääntyä nälkään tai jotain. Minulla se on ilmiselvästi jo alkanut. Pysyisin hengissä viikkokaupalla keskivartalooni kertyneellä rasvalla. Nautin toisen suklaan, sillä olen onnistunut masentamaan itseni, ja suklaa on kiistattomasti paras lääke masennukseen.

En kuitenkaan valita. En lainkaan. Tämä on minun unelmieni työ. Kaikki ne vuodet, jolloin vaeltelin katastrofaalisesti väliaikaisten toimistotyöpaikkojen maailmassa, ovat nyt takanani. Olen perillä. Tätä minun oli aina tarkoitus tehdä. Tämä on minun kutsumukseni. Vähän niin kuin vaikkapa nunnilla. Suklaa on minun kutsumukseni, ja epäitsekäästi olen uhrautunut muiden hyväksi. Syön konvehdin juhliakseni. Nam. Palkka ei ole kummoinen, mutta luontoisedut ovat vertaansa vailla.

Minun täytyy huomauttaa, että sopimukseni mukaan saan syödä niin paljon suklaata kuin haluan. Kyllä vain. Luulen, että Clive ja Tristan ajattelivat, että kun minut päästetään irti – kirjaimellisesti – herkkupuodissa, puhutini jossain vaiheessa loppuisi ja suklaankulutukseni hiipuisi kohtuullisen säädylliselle tasolle. Ei toivoakaan. Suklaanhimoni ei ole vielä hiipunut. En edelleenkään malta odottaa, että pääsen tänne joka aamu ja saan haistaa huumaavan vaniljan tuoksun. Autuaallista.

Toinen luku

Kiinnitän vielä muutaman tähden strategiseen paikkaan ja kaupan päälle lumihiutaleita lasihyllylle, kun liikkeen oven yläpuolella kilahtaa saapuvasta asiakkaasta kertova kello. Ensimmäinen jäsen minun neljän suklaaholistin jengistäni – Suklaaseurasta – kompuroi sisälle raskaasti huohottaen.

Meidän suklaaseuraamme kuuluvat minä, perustajajäsen, Nadia Stone, Autumn Fielding ja Chantal Hamilton. Olemme sekalainen sakki naisia, jotka tapasivat toisensa monta kuunkiertoa sitten täällä siitä syystä, että me kaikki arvostamme kaikkea suklaaseen liittyvää, ja sen ansiosta meidän ystävyysseuramme on säilynyt tähän saakka. Olemme parhaat ystävykset, suklaaholistien perhe, ja Suklaataivas on meidän pyhäkkömme ja päämajamme.

Tänään paikalle saapuu ensimmäisenä Chantal, joka kiskoo sisään ovesta äärimmäisen trendikkäitä lastenvaunuja. ”Hyvänen aika sentään.” Hänen leukansa loksahuttaa auki. ”Paikkahan muistuttaa ihan joulupukin pajaa, Lucy.”

”Muistuttaako? Minusta kokonaisuus on hyvin hillitty.”

Chantal nauraa. "Arvelinkin sinun tarttuvan siihen ajatukseen, että enemmän on enemmän, mitä joulukoristeisiin tulee – niin kuin myös suklaan kanssa."

Tarkastelen aikaansaannoksiani kriittisemmin. Eivät koristeet minusta edelleenkään näytä kovin pahalta. "Oletko sitä mieltä, että minun pitäisi ottaa joitain koristeita pois?"

"Ei." Chantal suukottaa poskeani. "Täällä on täydellistä. Ihan sinun näköistäsi."

"Anna minun auttaa." Nappaan vaunut Chantalilta ja hymyilen vauvalle, joka uinuu vaunujen uumenissa.

"Ulkona on jäätävän kylmä", ystäväni valittaa ja väriilee vilusta. "Luulen, että pian sataa taas reippaasti lunta. Ilmassa leijailee muutama lumihiutale."

"Hurraa!"

Chantal mulkaisee minua synkästi.

"Nyt on jouluku", sanon anteeksipyytävästi. "Melkein. Nyt kuuluukin sataa lunta."

Chantal pyörittelee silmiään ja ravistelee muutaman lumihiutaleen tummasta polkkatukastaan. "Mietin lumisohjoa. Ja petollisen liukkaita jalkakäytäviä. Kun taas sinä luultavasti haaveilet iloisen lumiukon tekemisestä rakkaallesi ja lumisodasta, joka muuttuu esileikiksi."

"En ole oikeastaan ajatellut sitä", tunnustan, "mutta ajatus on ihana." Painan sen mieleeni. Lumisota/esileikki-skenaario on erinomainen ajatus.

Chantal in kuolettava katse voimistuu, joten parkkeeraan nopeasti vaunut, kun hän rojahtaa lähimmälle sohvalle hartaasti huokaisten. "En ihan päässyt tiskille saakka", hän sanoo anteeksipyytävästi.

En oikein usko ystäväni vaappumisen johtuvan täysin siitä, ettei hän ole onnistunut karistamaan vauvakilojaan – pikemminkin hän on ikeiäikäisen perinteen mukaan syönyt suklaata kahden edestä, tai kenties jopa kolmen. En

henno kertoa hänelle, että hänen pitäisi luultavasti lopettaa nyt, kun Lana-vauva on jo suunnilleen viiden kuukauden ikäinen. Aiemmin Chantal käytti tyylikkäitä designerasuja ja oli hoikka kuin pajunvitsa. Nyt hän on pikemminkin tätimäinen, hieman pyöreä ja suosii vaatteita, joissa on kuminauhavyötärö.

Melkein neljäkymmentävuotias Chantal on Suklaaseuran vanhin jäsen, enkä usko, että hän koskaan suunnitteli tulevansa äidiksi. Lana oli niin sanotusti ”yllätysvauva”. Nyt kun Chantalilla on lapsi, hän on solahtanut äitiyteen kuin ankkaveteen.

”Koristeet näyttävät todella ihanilta.” Chantal tarkastelee koristeita. ”Olet oikeassa. Juhlavaa kimallusta ei voi koskaan olla liikaa. Olet ollut erittäin ahkera.”

”Olin täällä aamukuudelta.”

”Hah”, Chantal sanoo. ”Minun olisi pitänyt liittyä sinun seuraasi silloin. Pikkuneiti herätti minut neljältä. Jälleen. Minä todellakin kaipaen niitä aikoja, jolloin sain maata sängyssä kuuteen saakka.” Chantal hieroo ohimoitaan. ”Lana-vauva on edelleen sitä mieltä, että yöllä valvotaan ja päivällä nukutaan.”

Lana on oikea kullannuppu, ja minä lepertelen hänelle täysin hullaantuneena. Me kaikki palvomme Lanaa. Tällä lapsella on enemmän sijaisäitejä kuin kukaan pystyy laskemaan, ja me kaikki olemme vannoneet, että kasvatamme hänet noudattamaan Suklaaseuran ajatusmaailmaa.

”Olen ihan poikki”, Chantal tunnustaa.

”Sinä tosiaan näytät hiukan uupuneelta.”

”Taidan tarvita tuplasuklaa-annoksen. Kokeilin kammillateetä ja keitettyjä kananmunia, mutta ne eivät autta-
neet hiukkaakaan piristämään minua. Ole niin kiltti.”

”Saanko ensin halata Lanaa pikaisesti? En malta odottaa.”

”Ihan vapaasti.”

Ihana Lana on kiedottu päästä varpasiin suloiseen vaaleanpunaiseen asuun kylmyyttä vastaan. Nostan vauvan syliini ja murahdan hiukan. Vau, hän on painava. "Vauva-Hamilton alkaa olla melkoisen isokokoinen."

"Todellakin. Lana tulee äitiinsä. En usko, että pystyn enää ikinä näkemään varpaitani."

"Minä luulin, että liikakilojen pitäisi haihtua, kun aloitat imetyksen", sanoin. "Niin kaikki julkkikset väittävät."

"Niinkö? Julkkikset ovat valehtelijoita. Lyön vaikka vetoa, että he maksavat personal trainerille päivittäisestä kidutuksesta ja elävät pelkällä salaattilla. Minulla on koko ajan nälkä, niin kuin on tällä pikkuisellakin."

Halaan Lanaa lämmöllä ja antaumuksella ja jokeltelen vielä hiukan ennen kuin lähdän vastahakoisesti hänen luotaan valmistamaan Chantalille hänen juomansa.

Tiskin taakse päästyäni alan vaahdottaa maitoa uudella kahvikoneellani. Se näyttää ihan joltain retroavaruusaluksen ohjaamolta, ja minun täytyi mennä koko päivän kurssille, jotta opin käyttämään sitä. Nykyään osaan valmistaa flat white -kahvin ja hasselpähkinälatten. Minun caramel macchiatoni on vertaansa vailla.

"Joko se kaakao alkaa olla valmista?"

"Tuon sen ihan kohta." Täällä ei tarjoilla paketti-kaakaota. Kaakao tehdään aidoista suklaahiutaleista ja sekoitetaan, kunnes juoma on paksua ja tummaa, kuten Chantal kaakaonsa haluaa. Lopuksi piirrän vaahdon päälle näyttävän sydämen kaakaojauheesta, minkä myös opin päiväkurssilla. *Et voilà!* Vien juoman Chantalille. "Näin upean juoman valmistaminen vie aikansa."

"Anteeksi, Lucy", Chantal huokaisee. "Olen varma, että aika kuluu puolet normaalia hitaammin. Päivät tuntuvat loputtoman pitkiltä. Minä en tee muuta kuin pidän huolta tästä pikkuisesta. Se on minusta ihanaa, mutta välillä tunnen itseni kotiorjaksi."

”Luulen, että tilanne muuttuu, kun Lana tulee täysi-ikäiseksi”, sanon ja virnistän.

”En ole siitä enää ihan varma. Ystäväni lapsista puolet asuvat edelleen kotona melkein kolmekymppisinä. En kuitenkaan aio antaa Lanan lähteä koskaan kotoa. Aion pitää hänet kokonaan itselläni ikuisesti.”

Kaakaon mukana tulee brownie, joka on niin tuore, että se on edelleen hieman lämmin, ja olen lisännyt annokseen ylimääräisen nokareen kermavaahtoa.

Chantal katsoo sitä kaipaavasti. ”Paljonko tuossa on kaloreita?”

Kohautan olkapäitäni. ”Sinulla on kyllä aikaa laihduttaa myöhemmin. Ellet voi hemmotella itseäsi nyt, kun olet äitiyden alkuvaiheessa, milloin sitten? Jos rajoitat herkuteluasi, se saattaa olla jopa vaarallista.”

”Niin kuin minä muka tarvitsisin kannustusta.” Chantal taputtaa vatsaansa ja haukkaa brownieta kiitollisena huokaisten. ”Muistatko ne ajat, kun minä olin huoliteltu, kiiltäväkantisen aikakauslehden toimittaja ja laiha kuin tikku?”

”Todellakin muistan.”

”Hyvä. Sillä minä en muista. Minusta tuntuu kuin olisin ollut silloin ihan eri ihminen. Sellainen, jollaista en todennäköisesti näe enää koskaan.”

”Anna armoa itsellesi. Olet vasta äitiyden alussa. Lana on nyt etusijalla. Et pysty tekemään kaikkea.”

”Näetkö tämän?” Chantal ottaa kourallisen lyhyitä hiuksiaan käteensä. ”Minulla oli tapana leikkauttaa hiukseni poikkeuksetta joka toinen kuukausi hienossa kamppaamossa. Eilen minä leikkasin hiukseni keittiöaksilla kylpyhuoneen peilin edessä. Mitä minulle oikein on tapahtunut?”

”Sinun hiuksesi näyttävät ihan hyviltä.” Tosin jos olen rehellinen, hänen otsatukkansa näyttää hiukan

epätasaiselta, nyt kun hän sen mainitsi. "Elämässä on muutakin kuin täydellisesti leikatut hiukset ja hoidetut kynnet."

"Mukava kuulla." Hän katsoo inhoten järsittyjä, kynsilakattomia kynsiään, joita hän ojentaa minun nähtäväkseni.

"Kyllä tilanne vielä korjaantuu. Ei sinulla ole kiire. Nauti nyt vain tästä pikkuisesta. Olet mahtava äiti Lanalle. Sinulla on maailman paras työ. Sinulla on terve ja tyytyväinen vauva. Hiustenleikkuu ja kiiltävien aikakausslehtien lumo voivat odottaa vähän aikaa."

"Osa minusta kaippaa takaisin töihin", Chantal tunnustaa. "Jatkuvasti kotona oleminen tekee minut hiukan hulluksi, mutta minusta on myös ihanaa viettää päivät Lanan kanssa." Chantal hymyilee hellästi lapselleen.

Minusta Chantal näyttää edelleen upealta, vaikkakin – kieltämättä – hän on hieman isokokoisempi versio aiemmasta itsestään. Väljän malliset designerverkkaarit ovat syrjäyttäneet vauvaa edeltävien aikojen piukeat Josephin housut ja tiukasti istuvat Ghostin paidat. Kun aiemmin Chantalin kampauss oli aina kohdillaan ja manikyöri oli täydellisen trendikäs, nyt hän ehdottomasti suhtautuu... miten sen sanoisin... huolettomammin ulkonäköönsä. Eikä siinä ole mitään väärää. Jos hänelle on tullut pari kiloa lisää painoa, mitä sitten? Hän hymyilee lämpimästi ja tyytyväisesti. Mitä muuta me voisimme itseltämme vaatia?

"Joinakin päivinä olen niin tylsistynyt, että olen menä järjiltäni." Hän kauhaisee kermavaahtoa lusikallaan. "Joinakin päivinä minusta tuntuu, etten halua tehdä töitä enää ikinä, vaan haluan viettää koko loppuelämäni vain katselemalla pientä tytärtäni."

"Se saattaa tuntua kiusalliselta sitten, kun hänellä on poikaystävä."

”Hänellä ei tule ikinä olemaan poikaystävää”, Chantal vastaa. ”Me aiomme pysytellä kaukana kaikista ilkeistä miehistä, vai mitä? Kyllä vain. Sinä et tee samoja virheitä kuin äitisi, ethän?”

Lana joteltelee tyytyväisenä, ja me kumpikin virnistämme hänelle täysin lumoutuneina.

”Mitä Tedille kuuluu?” minä kysyn. Chantal in ja hänen aviomiehensä suhde ei ole koskaan ollut paras mahdollinen, mutta viime aikoina heidän välinsä tuntuvat olleen erityisen kireät.

”Hänelle kuuluu hyvää. Hänellä on kiireistä töissä. Hän rakastaa Lanaa. Hän yrittää kovasti olla hyvä isä.” Chantal kohottaa toista kulmaansa. ”*Molemmille* tyttärilleen.”

En haluaisi ottaa tätä asiaa puheeksi, mutta pikkuisen Lanan isästä oli epäselvyyttä, kun Lana syntyi, sillä Chantalilla oli ollut lyhyt suhde rakkaan ystävämme Jacob Lawsonin kanssa – muun muassa. Öhöm. Chantal kutsuu sitä villiksi kaudekseen.

Hän ei ollut ainoa, joka siihen aikaan oli villiintynyt. Kun Chantal tapaili Jacobia, alkunsa sai Tedin toinen vauva-Hamilton. Niinpä heidän perhekuvionsa on lievästi sanoen mutkikas. Niin mutkikas, että se saa naisen ahmimaan suklaata. Tosin nykyään sellainen ei taida oikeastaan olla kovin tavatonta? Elämme laajentuneiden perheiden aikakautta. DNA-testi kuitenkin todisti, että Lana on sataprosenttisesti Hamiltonin vauva, ja epävakaiden aikojen jälkeen Ted ja Chantal yrittävät saada liittonsa toimimaan vauvan vuoksi. Me kaikki olemme siitä helpottuneita, eikä vähiten Chantal.

”Ted palvoo Lanaa.”

”Tietenkin palvoo. Lana on todella suloinen.” Haluaisin suukottaa Lanan pulleita, vaaleanpunaisia poskia. Pelkästään hänen näkemisensä saa sydämeni heltymään. Melkein yhtä paljon kuin rakkaan Pihkani näkeminen, ja

Pihkankin sydän heltyy yhtä lailla. "Miten häntä voisi olla rakastamatta?"

"Haluaisitko noudattaa esimerkkiäni?" Chantal nyökkää Lanaa kohti.

"Minäkö? Hankkisin lapsen? Enpä tiedä. Ehkä joskus." Tunnen kaipauksen piston. Niin käy usein, kun katson Lanaa. Luultavasti minä haluaisin lapsen Pihkan kanssa, sillä hänestä tulisi mahtava isä. Minulle sopii hyvin olla ahkera liikemies, mutta sen vuoksi minun pitää panna kaikki muu jäähyllä toistaiseksi. Sivuutan kysymyksen, sillä en luota omiin tunteisiini. "Tunnethan sinä minut. Minulla on vaikeuksia pitää huolta edes omasta ruumiistani ja sielustani. Kuinka voisini edes toivoa pitäväni huolta jostakusta toisesta?"

"Älä jätä asiaa yhtä myöhään kuin minä. Minä olin jo kaikin puolin tyytynyt siihen, etten saisi koskaan lapsia. Kun on yli neljäkymmentävuotias ja hedelmällisyyden aika alkaa hiipua, se ei ole täysin mahdotonta, mutta ei se ole helppoakaan. Sinä olet vielä nuori."

"Olen vasta kolmekymppinen. Luulin, että minulla on aikaa vielä monta vuotta."

"Ei välttämättä. Sinun kannattaisi alkaa harkita asiaa." Hän tuijottaa minua kuin kokenut konkari konsanaan vahvistaakseen sanomaansa. "En voi sanoa, että Lana olisi ollut varsinaisesti suunniteltu, kuten tiedät, mutta en enää haluaisi elää ilman häntä. Minusta olisi ihanaa saada toinenkin lapsi, mutta sen pitäisi tapahtua pian."

"Mikä sinua estää?"

"Sellainen pikkujuttu, että Ted ja minä emme ole, no... tiedät kyllä. *Läheisiä* makuuhuoneessa."

"Vieläkään?"

Chantal pudistaa päätään. "Ei minkäänlaista toimintaa sen jälkeen, kun Lana syntyi. Emme ole edes pidelleet toisiamme kädestä."

Suklaaseuran tutut naiset valmistautuvat vuoden satumaisimpaan aikaan, mutta suklaakonvehdeitta ei taaskaan selvitä!

Lucy on unelmiensa työpaikassa Suklaataivas-kahvilassa ja unelmiensa parisuhteessa ihanan Aiden ”Pihka” Holbyn kanssa. Elämä tarjoilee siis parastaan – kunnes katala ex-poikaystävä Marcus karauttaa kaikella charmillaan takaisin Lucyn elämään. Hänellä on houkutteleva ehdotus, mutta voiko häneen tälläkään kertaa luottaa?

Samaan aikaan Nadia aloittelee vuosien jälkeen työelämässä, Autumn joutuu pohtimaan, mitä hän parisuhteeltaan toivoo, ja Chantal tasapainoilee mutkikkaan uusperheen pyörteissä. Arkihuoliin saadaan jälleen vauhdikas tauko, kun Lucy vetää naiset mukaansa suunnittelemaan, jonka pitäisi taltuttaa Nadian lipevä pomo. Kuten kaikki tietävät, Lucyn pähkähulluudella ei ole rajaa. Meneekö hän tällä kertaa liian pitkälle?

Suklaaseuran joulu jatkaa suklaan sävyttämää Suklaaseuran naiset -sarjaa, jossa seurataan Lucyn, Chantalin, Nadian ja Autumnin seikkailuja elämän ja rakkauden aallokossa.

Carole Matthews on brittiläinen menestyskirjailija, joka on kuuluisa huumorintajustaan ja romanttisista komediaromaaneistaan. Hänen romaaninsa ovat ilahduttaneet ja ihastuttaneet lukijoita ympäri maailman. Hän on saanut työstään Romantic Novelists' Association -yhdistyksen kunniamaininnan, ja romaani *Päivänpaistetta ja meritullia* voitti Romantic Comedy Novel of the Year -palkinnon vuonna 2021.

84.2

Kuvitus: Justine Florio/
Taitepalvelu Yliveto Oy
www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-052-0

9 789528 500520

DOCENDO

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394